

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Groningen, van 30 januari 2012 in zaak nr. 12/1559 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel.

1. Procesverloop

Bij besluit van 14 januari 2012 is de vreemdeling in vreemdelingenbewaring gesteld. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 30 januari 2012, verzonden op 31 januari 2012, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard en het verzoek om schadevergoeding afgewezen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 2 februari 2012, hoger beroep ingesteld. Tevens heeft hij daarbij de Afdeling verzocht hem schadevergoeding toe te kennen. Deze brief is aangehecht.

De minister heeft een verweerschrift ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 15 maart 2012, waar de vreemdeling, vertegenwoordigd door mr. H.T. Gerbrandy, advocaat te Leeuwarden, en de minister, vertegenwoordigd door mr. R. Jonkman, werkzaam bij het ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties, zijn verschenen. De vreemdeling heeft ter zitting nadere stukken ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In de aangevallen uitspraak heeft de rechtbank overwogen dat het zicht op uitzetting naar Irak binnen een redelijke termijn niet ontbreekt, omdat de maatregel van bewaring recentelijk is opgelegd, op 18 januari 2012 een aanvraag om afgifte van een laissez passer is verzonden en thans afgewacht moet worden hoe de autoriteiten van Irak daarop zullen reageren. Het is te vroeg om reeds op dit moment het standpunt in te kunnen nemen dat zicht op uitzetting binnen een redelijke termijn ontbreekt, omdat de vreemdeling – naar hij stelt – niet wenst mee te werken aan zijn terugkeer, en om nu reeds aan te nemen dat de Iraakse autoriteiten om die reden medewerking zullen weigeren. Voor wat betreft de stelling van de vreemdeling dat niet van hem kan worden verwacht vrijwillig mee te werken aan zijn gedwongen vertrek, is de Afdeling blijkens bestendige jurisprudentie dienaangaand een ander oordeel toegedaan, aldus de rechtbank.

2.2. In de eerste en tweede grief, in onderlinge samenhang gelezen, klaagt de vreemdeling onder meer, samengevat weergegeven, dat de rechtbank, door aldus te overwegen, niet heeft onderkend dat de problemen omtrent de medewerking van de Iraakse autoriteiten bij gedwongen terugkeer niet pas recentelijk bekend zijn geworden. Uit informatie van de Dienst Terugkeer en Vertrek (hierna: de DT&V) blijkt dat de Iraakse autoriteiten hebben laten weten dat terugkeer alleen nog mogelijk is met een geldig paspoort of laissez passer. Uitzettingen met een EU-staat zijn op dit moment niet mogelijk. Een laissez passer wordt alleen verstrekt aan

vreemdelingen die identiteitsdocumenten dan wel kopieën daarvan kunnen overleggen en verklaren dat zij vrijwillig willen terugkeren. De vreemdeling voert aan dat hij niet bereid is een dergelijke verklaring af te leggen, zodat het zicht op uitzetting binnen een redelijke termijn is komen te ontbreken.

Volgens de DT&V zijn de Nederlandse autoriteiten in gesprek met de Iraakse autoriteiten om te bezien of ook een laissez passer voor gedwongen vertrek kan worden afgegeven dan wel of weer uitzettingen met behulp van een EU-staat kunnen plaatsvinden. Er zijn echter al maanden verstreken zonder dat is gebleken van enige vooruitgang in deze gesprekken dan wel een aanpassing van de praktijk. Ter zitting van de rechtbank heeft de minister slechts kunnen meedelen dat het diplomatieke niveau waarop de gesprekken plaatsvinden, is verhoogd. De minister heeft niet geconcretiseerd wanneer de Iraakse autoriteiten naar verwachting weer zullen meewerken aan gedwongen terugkeer. Onder deze omstandigheden gaat het volgens de vreemdeling niet aan hem te wijzen op zijn eigen verantwoordelijkheid om zijn vertrek te regelen en op zijn verplichting tot medewerking aan zijn uitzetting. De Iraakse autoriteiten zullen geen genoegen nemen met een onder dwang afgelegde verklaring dat hij vrijwillig wil vertrekken, aldus de vreemdeling.

2.2.1. Ter zitting van de Afdeling heeft de minister verklaard dat de Iraakse vertegenwoordiging op dit moment geen reisdocumenten voor gedwongen terugkeer naar Irak verschaft. In september 2011 heeft voor het laatst een vlucht van overheidswegen plaatsgevonden waarbij Iraakse vreemdelingen gedwongen zijn verwijderd naar Bagdad. Op 14 november 2011 hebben de Iraakse autoriteiten meegedeeld dat vanaf die datum uitzettingen naar Irak alleen nog kunnen plaatsvinden indien de betrokkene in het bezit is van een geldig paspoort of laissez passer. Op dit moment kan de DT&V daarom voor uitzettingen naar Irak geen gebruik maken van een zogenoemde EU-staat.

Dat de Iraakse ambassade geen reisdocumenten voor gedwongen vertrek verschaft, betekent overigens niet dat zij in het geheel geen laissez passer verstrekt. Vreemdelingen die bij hun presentatie verklaren dat zij vrijwillig willen terugkeren, worden door de ambassade doorverwezen naar de Internationale Organisatie voor Migratie (hierna: de IOM). Indien de vreemdeling hierop ingaat, wordt hij door de IOM nogmaals gepresenteerd en kan een laissez passer worden verstrekt, aldus de minister.

De minister heeft voorts ter zitting verklaard dat hij thans tracht de Iraakse autoriteiten te bewegen tot medewerking aan het hervatten van de verwijdering van Iraakse burgers die Nederland dienen te verlaten. Zo heeft de Nederlandse ambassadeur in Irak begin december 2011 gesproken met de Iraakse onderminister van Buitenlandse Zaken om de achtergrond van de instructie over gedwongen terugkeer te vernemen. Op 5 december 2011 heeft een gesprek plaatsgevonden tussen de minister en de Iraakse ambassadeur in Nederland. Dit gesprek heeft geleid tot een schriftelijke bevestiging van de ambassadeur dat de Iraakse autoriteiten in Bagdad bereid zijn de gesprekken over terugkeer voort te zetten.

Half januari 2012 heeft de Nederlandse ambassadeur in Bagdad met de Zweedse ambassadeur in Irak de mogelijkheden besproken om in deze kwestie gezamenlijk op te trekken. Eenzelfde aanpak is op

ambassadeursniveau besproken met het Verenigd Koninkrijk. Beide gesprekken hebben niet tot concrete toezeggingen geleid.

Begin februari 2012 heeft de Nederlandse ambassadeur in Bagdad gesproken met de Iraakse minister van Migratie, die te kennen gaf dat de Iraakse regering zich over terugkeer uit Europa buigt. De conclusie van het onderhoud was dat vervolgoverleg tussen Nederland en Irak nodig zou zijn.

Begin maart 2012 bezocht een delegatie van de DT&V de immigratieautoriteiten op de luchthaven van Bagdad. De Iraakse immigratiedienst heeft hierbij te kennen gegeven dat het toestaan van gedwongen terugkeer van ongedocumenteerden op het hoogste niveau besproken moet worden. Op 12 maart 2012 heeft de directeur Internationale Aangelegenheden van de DT&V gesproken met de Iraakse ambassadeur in Nederland. De ambassadeur erkende de noodzaak tot voortzetting van de dialoog over gedwongen terugkeer en bood aan daarbij een faciliterende rol te spelen.

De minister stelt zich op het standpunt dat het zicht op uitzetting naar Irak niet ontbreekt, nu de dialoog met de Iraakse autoriteiten wordt voortgezet en niets erop wijst dat zij in de nabije toekomst niet bereid zullen zijn mee te werken aan de gedwongen terugkeer van ongedocumenteerde Iraakse burgers vanuit Nederland.

2.2.2. Niet in geschil is dat de vreemdeling niet over een geldig paspoort dan wel een ander document voor grensoverschrijding beschikt. Voor zover de minister erop heeft gewezen dat de Iraakse ambassade een laissez passer kan verstrekken via de IOM, zoals eveneens blijkt uit de door de vreemdeling overgelegde landgebonden vertrek-informatie van de DT&V voor Irak van 18 april 2011, volgt uit de uitspraak van de Afdeling van 22 augustus 2007 in zaak nr. 200704992/1 (www.raadvanstate.nl) dat door de IOM verrichte handelingen niet als handelingen ter voorbereiding van de uitzetting kunnen worden aangemerkt, omdat de IOM het zelfstandige vertrek van de vreemdeling begeleidt en deze activiteiten niet zijn gericht op uitzetting, dat wil zeggen op verwijdering met de sterke arm. Evenals in de zaak die ten grondslag ligt aan de uitspraak van de Afdeling van 24 december 2010 in zaak nr. 201010538/1/V3 (www.raadvanstate.nl), heeft de minister gesteld noch gestaafd dat de IOM in voorkomende gevallen mede voor hem dan wel in samenwerking met hem handelt. Derhalve komt bij de beantwoording van de vraag of het zicht op uitzetting naar Irak ontbreekt, geen betekenis toe aan een door de Iraakse ambassade via de IOM verstrekte laissez passer. Dat de vreemdeling weigert ten overstaan van de Iraakse autoriteiten te verklaren dat hij vrijwillig wil terugkeren kan hem, anders dan de rechtbank heeft overwogen, in zoverre dan ook niet worden tegengeworpen.

2.2.3. Vaststaat dat de Iraakse autoriteiten geen laissez passer verstrekken voor gedwongen terugkeer, maar slechts via de IOM, en dat zij op 14 november 2011 uitdrukkelijk te kennen hebben gegeven dat zij niet langer willen meewerken aan gedwongen terugkeer met behulp van een zogenoemde EU-staat, zodat sindsdien gedwongen terugkeer op deze wijze niet meer tot de mogelijkheden behoort. Hoewel de minister zich op ambtelijk en diplomatiek niveau heeft ingespannen om op dit punt de Iraakse autoriteiten tot hervatting van de medewerking te bewegen, hebben de door

hem ter zitting van de Afdeling beschreven contacten vooralsnog geen concrete resultaten opgeleverd. Volgens de minister kunnen op ambassadeursniveau geen beslissingen worden genomen en moeten de onderhandelingen met de Iraakse autoriteiten op het hoogste niveau plaatsvinden. Hij heeft echter niet duidelijk kunnen maken welke concrete inspanningen hij daartoe in de nabije toekomst zal verrichten en op welke termijn hij verwacht dat deze inspanningen resultaat zullen hebben. Uit de verklaringen van de minister blijken dan ook geen concrete aanknopingspunten die de verwachting rechtvaardigen dat op korte termijn zal kunnen worden overgegaan tot gedwongen verwijdering van Iraakse vreemdelingen naar Irak, ook indien die vreemdelingen de vereiste medewerking verlenen. Onder deze omstandigheden is voor een vreemdeling die, zoals in dit geval niet in geschil is, niet over een geldig reisdocument beschikt, het zicht op uitzetting naar Irak binnen een redelijke termijn met ingang van 15 maart 2012 komen te ontbreken.

Dit laat evenwel onverlet dat de minister na 14 november 2011 een, gelet op de uitdrukkelijke weigering tot medewerking van de Iraakse autoriteiten, beperkte tijd toekwam om te pogen die autoriteiten ertoe te bewegen alsnog de eerder door hen verleende medewerking te hervatten. Nu de rechtbank het onderzoek ter zitting op 24 januari 2012 heeft gesloten, heeft zij dan ook terecht overwogen dat op die datum nog niet het standpunt kon worden ingenomen dat zicht op uitzetting naar Irak binnen een redelijke termijn ontbrak.

De grieven falen in zoverre.

2.3. Hetgeen de vreemdeling overigens in de eerste en tweede grief heeft aangevoerd kan evenmin tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, met dat oordeel volstaan.

2.4. Het hoger beroep is ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd, zij het, gelet op overweging 2.2.2., met een verbetering van de gronden waarop deze rust.

2.5. Het verzoek om schadevergoeding dient reeds hierom te worden afgewezen.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. bevestigt de aangevallen uitspraak;
- II. wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en
mr. C.H.M. van Altena en mr. N. Verheij, leden, in tegenwoordigheid van
M.E. van Laar LLM, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

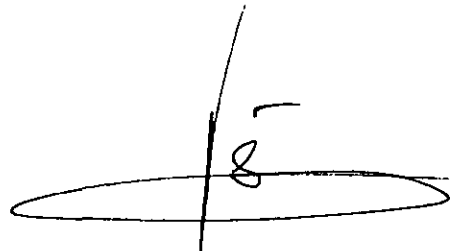
w.g. Van Laar
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 13 april 2012

551-696.

Verzonden: 13 april 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' with a horizontal stroke across the middle, and a small '8' or similar character to the right of the vertical stroke.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

AFSCHRIJF

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Groningen
Sector Bestuursrecht
Vreemdelingenkamer

Zaaknummer: AWB 12/1559

Uitspraak op het beroep tegen de maatregel van bewaring op grond van artikel 59 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000), toegepast ten aanzien van de vreemdeling genaamd, althans zich noemende:

geboren op
van Iraakse nationaliteit,
V-nummer:
eiser,
gemachtigde: mr. H.T. Gerbrandy, advocaat te Leeuwarden.

1. Ontstaan en loop van het geschil

1.1. De Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, verweerder, heeft op 14 januari 2012 eiser de maatregel van bewaring opgelegd op grond van artikel 59, eerste lid, aanhef en onder e, Vw 2000.

1.2. Tegen dit besluit heeft eiser bij brief van 16 januari 2012 beroep ingesteld. Ingevolge artikel 94, eerste lid, Vw 2000 strekt het beroep tevens tot een verzoek om toekenning van schadevergoeding.

1.3. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken aan de rechtbank en aan de gemachtigde van eiser toegezonden.

1.4. Het beroep is behandeld ter openbare zitting van de rechtbank van 24 januari 2012. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Voor verweerder is als gemachtigde verschenen drs. B.H. Wezeman. Het onderzoek is ter zitting gesloten.

2. Rechtsoverwegingen

2.1. In deze procedure dient op grond van de beroepsgronden te worden beoordeeld of de maatregel van bewaring niet in strijd is met de wet en of de maatregel bij afweging van alle daarbij betrokken belangen in redelijkheid gerechtvaardigd is.

2.2. Uit het dossier blijkt dat eiser op 13 januari 2012 is aangehouden door de politie terzake van een vermeende diefstal. Op 14 januari 2012 om 12:30 uur is eiser overgebracht naar en opgehouden op een plaats voor verhoor, zijnde bureau Drachten te Drachten. Op 14 januari 2012 om 14:00 uur heeft verweerder eiser de maatregel van bewaring opgelegd.

2.3. Verweerder heeft gesteld dat de maatregel wordt gevorderd door het belang van de openbare orde omdat er aanwijzingen zijn om te vermoeden dat eiser zich aan de uitzetting zal onttrekken, hetgeen blijkt uit het feit dat eiser niet beschikt over een identiteitspapier als

bedoeld in artikel 4.21 van het Vreemdelingenbesluit 2000, hij ongewenst is verklaard, hij zich niet heeft gehouden aan zijn vertrektermijn, hij geen vaste woon-/verblijfplaats heeft en hij veroordeeld is terzake van een misdrijf.

2.4. Eiser heeft in beroep aangevoerd dat er geen zicht is op uitzetting binnen redelijke termijn omdat de autoriteiten van Irak geen onderdanen toelaten die tegen hun wil uitgezet worden naar Irak. Eiser wil niet terug, dus zicht op uitzetting ontbreekt. Er zijn weliswaar op diplomatiek niveau gesprekken gaande, maar de uitkomst daarvan is onzeker, net zoals de tijd die het nog zal kosten alvorens tot iets wordt besloten.

2.5. Verweerder heeft aangevoerd dat er wel sprake is van zicht op uitzetting binnen redelijke termijn. Op 18 januari 2012 is de aanvraag laissez-passer verzonden. Terzake van het al dan niet toelaten van Irakcezen die niet terugwillen vindt op hoog niveau overleg plaats en de uitkomst daarvan moet worden afgewacht. Van eiser mag voorts worden verlangd mee te werken aan zijn uitzetting. Indien hij dat doet kan hij zonder meer terug naar Irak.

2.6. De rechtbank stelt primair vast dat eiser de gronden voor het opleggen van de maatregel van bewaring niet bestrijdt. Eiser is echter van mening dat verweerder de maatregel niet heeft kunnen opleggen omdat zicht op uitzetting binnen redelijke termijn ontbreekt. De rechtbank acht die zienswijze niet juist. Overwogen wordt daartoe dat de maatregel recentelijk is opgelegd, recentelijk op 18 januari 2012 een aanvraag laissez-passer is verzonden en dat thans afgewacht zal moeten worden hoe de autoriteiten van Irak daarop zullen reageren. Het is te vroeg om reeds op dit moment in redelijkheid het standpunt in te kunnen nemen dat zicht op uitzetting binnen redelijke termijn ontbreekt, omdat eiser -naar hij stelt- niet mee wenst te werken aan zijn terugkeer en om reeds nu aan te nemen dat de Iraakse autoriteiten om die reden medewerking zullen weigeren. Het lijkt in de rede te liggen de behandeling van de aanvraag laissez-passer af te wachten.

2.7. Voor wat betreft de stelling van eiser dat van hem niet verwacht kan worden 'vrijwillig mee te werken aan zijn gedwongen vertrek', merkt de rechtbank op dat de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State blijkens bestendige jurisprudentie dienaangaand een ander oordeel is toegedaan (Vergelijk: LJN: BI3894 en BM0748).

2.8. Uitgaand van het door eiser aangevoerde komt de rechtbank tot het oordeel dat het beroep ongegrond verklaard dient te worden. Om die reden bestaat er geen aanleiding voor het toekennen van schadevergoeding.

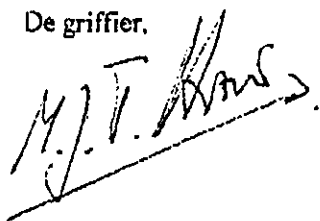
3. Beslissing

De rechtbank:

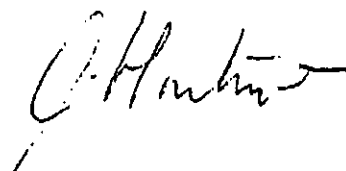
- verklaart het beroep ongegrond;
- wijst het verzoek om schadevergoeding af.

deze uitspraak is gedaan door mr. A. Houtman, in aanwezigheid van M.J. 't Hart, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 30 januari 2012.

De griffier,

De rechter,

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen een week na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage) onder vermelding van 'Hoger beroep vreemdelingenzaken'. Ingevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 van de Algemene wet bestuursrecht is niet van toepassing, indien niet is voldaan aan de vereisten genoemd in artikel 6:5, eerste lid, onder c en d, Awb of aan het eerste lid of tweede lid van artikel 85 Vw 2000.

Afschrift verzonden: 31 JAN. 2012
typ: HtH.

Westersingel 28
8913 CL Leeuwarden
Tel: (+31) 058-2998181
Fax: (+31) 058-2991300
www.lexxadvocaten.nl

Advocaten:

mr. drs. M.R. van der Pol
M (+31) 06-50637233
E vdpol@lexxadvocaten.nl

mr. D. de Vries
M (+31) 06-50682303
E devries@lexxadvocaten.nl

mr. E.H. Gari
M (+31) 06-46607741
E gari@lexxadvocaten.nl

mr. H.T. Gerbrandy
M (+31) 06-43644889
E gerbrandy@lexxadvocaten.nl

mr. L. van Kammen
M (+31) 06-51748770
E vankammen@lexxadvocaten.nl

mr. M.S. Dams-Mauris
M (+31) 06-11360025
E damsmauris@lexxadvocaten.nl

Aan de Voorzitter van de Afdeling
Rechtspraak Raad van State
Postbus 16113
2500 BC DEN HAAG
Hoger beroep vreemdelingenzaken

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN

0 2 FEB 2012

ZAAKNR. 201201305

AAN:

BEHANDELD DOOR:

Per fax: 070 365 13 80

Leeuwarden, 2 februari 2012

Inzake :
Nationaliteit : Irakese
Dossiernummer : 0602.26.0008
V-nummer :
Onze referentie : HG121006
Betreft : Appelschriftuur

- geboren

Geeft te kennen:

noemen appellant, geboren op van Irakese nationaliteit, verder te

te dezer zake domicilie kiezende te 8913 CL Leeuwarden, aan de Westersingel 28, ten kantore van de advocaat mr H.T. Gerbrandy, die te dezer zake door voornoemde cliënt tot bepaaldelijk gevolmachtigde wordt gesteld en als zodanig optreedt om namens voornoemde cliënt een appelschriftuur in te dienen en daartoe derhalve bepaaldelijk gevolmachtigd is;

Appellant komt in hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen van 30 januari 2012 (Awb 12/1559), waarbij het beroep tegen de maatregel van bewaring op grond van artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a Vw op 14 januari 2012 opgelegd door

Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, hierna te noemen *verweerder*,

ongegrond is verklaard.

Appellant kan zich niet verenigen met de bestreden uitspraak, die hierbij wordt overgelegd (*). Appellant is van oordeel dat de uitspraak onvoldoende is gemotiveerd en dat deze, het hoger beroep gegrond verklarend, dient te worden vernietigd.

Appellant formuleert daartoe de volgende grieven.

Grief 1:

Ten onrechte overweegt de rechtbank rechtsoverweging 2.6 op pagina 2 van de bestreden uitspraak:

"Eiser is echter van mening dat verweerder de maatregel niet heeft kunnen opleggen omdat zicht op uitzetting op redelijke termijn ontbreekt. De rechtbank acht die zienswijze niet juist. Overwogen wordt daartoe dat de maatregel recentelijk is opgelegd, recentelijk op 18 januari 2012 een aanvraag laissez-passer is verzonden en dat thans afgewacht zal moeten worden hoe de autoriteiten van Irak daarop zullen reageren. Het is te vroeg om reeds op dit moment in redelijkheid het standpunt in te kunnen nemen dat zicht op uitzetting binnen redelijke termijn ontbreekt, omdat eiser – naar hij stelt – niet mee wenst te werken aan zijn terugkeer en om nu reeds aan te nemen dat de Irakese autoriteiten om die reden medewerking zullen weigeren."

Toelichting op grief 1:

De rechtbank heeft met de aangevallen overweging miskend dat de problemen omtrent de medewerking van de Irakese autoriteiten bij gedwongen terugkeer, niet pas recentelijk bekend geworden zijn. Al langer is het standpunt van de Irakese autoriteiten bekend.

Via de DT&V hebben wij begrepen dat de Irakese autoriteiten hebben laten weten dat terugkeer vanuit Europese landen op dit moment alleen nog mogelijk is met een geldig reisdocument (paspoort) of een laissez passer. Uitzettingen op een EU-staat kunnen op dit moment niet plaatsvinden.

Over vrijwillige terugkeer zijn er volgens DT&V geen wijzigingen. Tijdens een presentatie op de ambassade moet een Iraakse vreemdeling (kopicen van) identiteitsdocumenten overleggen en verklaren dat hij/zij vrijwillig terugkeert. Indien men dit niet verklaart wordt er geen laissez passer verstrekt.

De Nederlandse autoriteiten zijn volgens DT&V in gesprek met de Iraakse autoriteiten over de achtergronden van deze nieuwe voorwaarden en om te bezien of er ook laissez passers afgegeven kunnen worden voor uitzettingen of dat deze weer plaats kunnen vinden met behulp van een EU-staat.

De procedure voor terugkeer naar Irak met EU-staat, zoals die tot voor kort bij gedwongen terugkeer werd gevolgd, wordt beschreven in informatie van DT&V van 18 april 2011, die via een WOB procedure is verkregen door INLLA (zie bijlage). De Irakese ambassade had volgens deze informatie reeds de handelwijze om alleen laissez passers te verstrekken indien de vreemdeling te kennen gaf vrijwillig terug te keren. Met andere woorden, nu eiseres niet vrijwillig wil terugkeren is er geen uitzicht dat op korte termijn de aangevraagde LP zal worden verstrekt.

Deze gang van zaken wordt bevestigd door een uitspraak van rechtbank Roermond, van 25 november 2011 LJN: BU6385 (AWB 11/36548). In deze bewaringszaak stond de vraag centraal of de nieuwe werkwijze van de Irakese autoriteiten aanleiding moet geven te oordelen dat zicht op uitzetting met een EU-staat ontbreekt. De rechtbank oordeelt dat DT&V de tijd moet worden gegund om nieuwe afspraken te maken en gezien de op handen zijnde presentatie van de vreemdeling bij de Irakese ambassade kan nog niet worden geoordeeld dat zicht op uitzetting ontbreekt.

Inmiddels is zijn er meer dan twee maanden verstreken en is niet gebleken van enige voortgang in de gesprekken met de Irakese autoriteiten laat staan dat er zich is op aanpassing van de praktijk.

Verweerder heeft ter zitting bij de rechtbank ook niet meer kunnen aangeven dan dat de gesprekken op een hoger diplomatiek niveau zijn getild, zonder concreet aan te kunnen geven wanneer naar verwachting de Irakese autoriteiten weer medewerking verlenen aan het uitzetbeleid van verweerder.

Reeds nu had de rechtbank moeten vaststellen dat van voortvarend handelen geen sprake is, te meer daar verweerder niet heeft kunnen aangeven wat hij in de tussentijd gaat doen om de uitzetting te bespoedigen.

Grief 2:

Ten onrechte overweegt de rechtbank rechtsoverweging 2.7 op pagina 2 van de bestreden uitspraak:

"Voor wat betreft de stelling van eiser dat van hem niet verwacht kan worden "vrijwillig mee te werken aan zijn gedwongen vertrek" merkt de rechtbank op dat de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State blijkens bestendige jurisprudentie dienaangaand een ander oordeel is toegegaan."

Toelichting op grief 2:

Het gaat niet aan in dit kader te wijzen op appellants verantwoordelijkheid zijn eigen vertrek te regelen of daaraan mee te werken. De Irakese autoriteiten zullen zich wel drie keer bedenken alvorens zij een gedwongen verklaring van appellant dat hij vrijwillig wil terugkeren zullen beschouwen als een verklaring dat appellant vrijwillig wil terugkeren.

Los van de houding van appellant is het aan verweerder om voortvarend de uitzetting ter hand te nemen. Appellant verwijst naar een recente uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage nevenzittingsplaats Groningen van 7 september 2011 (Awb 11/27466) waarin de rechtbank oordeelt dat het feit dat de vreemdeling geen medewerking verleent aan het vertrek uit Nederland verweerder niet ontslaat van zijn plicht tot voortvarend handelen.

Conclusie:

Gelet op bovenstaande grief is de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage nevenzittingsplaats Groningen van 30 januari 2012 (Awb 12/1559) onvoldoende gemotiveerd en dient dit hoger beroep gegrond te worden verklaard, het beroep tegen de bewaring alsnog gegrond te worden verklaard en aan appellant een schadevergoeding te worden toegekend voor onrechtmatig ondergane vreemdelingenbewaring.

mr. H.T. Gerbrandy

bepaaldelijk gevolmachtigde van appellant